

[Wilhelm.]

vej det går. Finansministeren siger: nå ja, selv om der kommer to portioner nu – kun én til lønarbejderne, ganske vist, men så én på den omkostningsdæmpende ydelse – og selv om der kommer olieprisstigninger, og selv om der kommer den stejle prisstigning, der altid kommer, når et prisstop slutter, forventer han 5 pct. Der er næppe andre, der forventer det, men det er, hvad man vil prøve at bilde folk ind, når de skal kuppet til at vedtage en reallønsnedgang i en overenskomstsituation.

Finansministeren var noget mere realistisk, da han talte om konjunkturudsigterne, for da fik vi dog at vide, at det nu var svagere, end det havde set ud, da man fremsatte finanslovsforslaget. Der blev nævnt Sverige, som jeg har trukket frem, og der blev nævnt OECD-området i Europa, som jeg har trukket frem, og finansministeren udtalte sig i diametral modsætning til det, hr. Erling Olsen stod heroppe for nogle timer siden og sagde, for han sagde: krisens dyb er passeret, der er kommet resultater, og derfor er folk lykkelige og glade. Det går atter fremad. Ja, det går fremad for investeringerne og for profitterne, men det går foreløbig værre og værre for beskæftigelsen. Men det er åbenbart de andre ting, der er kriteriet for den socialdemokratiske ordfører.

Jeg vil til sidst takke finansministeren for hans tydelige svar, at lønarbejderne ikke får nogen garanti for, at man ikke vil lave skatte-, afgifts-, moms- osv. forhøjelser i det kommende år. Anderledes kan jeg ikke tolke det. Man kunne ikke give en sådan garanti, sagde finansministeren. Man kunne ikke vide, hvad der skete med økonomien. Man stiller sig altså fra regeringens side fortrøstningsfuldt over for, at lønarbejderne inden for de næste 14 dage vil gå hen og stemme ja til en reallønsnedgang, stemme ja til en begrænsning af dyrtidsreguleringen, stemme ja til, at man foreløbig har frataget dem én portion, og stemme ja til en lønramme uden nogen som helst sikkerhed eller bare en regeringsudtalelse om, at man ikke oven på huslejestigningerne og alt muligt andet vil komme med momsforhøjelser og andre finanspolitiske stramminger. Det er klart, at det er et let løb for finansministeren at køre at sige ud i den blå luft: man kan jo aldrig vide, hvordan det går med økonomien. Jeg tror nu nok, de fleste er klar over, at der ikke ændres så voldsomt ved økonomien i det kommende år,

at det kan begrunde regeringens undladelse af at svare på disse konkrete spørgsmål.

Men lad mig så prøve på en anden led: helt ud i den blå luft kan man selvfølgelig godt sige, at man ikke ved, hvordan det går med økonomien, men hvis vi nu stiller spørgsmålet ud fra nogle forudsætninger? Hvis der i det kommende år på intet tidspunkt bliver en arbejdsløshed sæsonudjævnet svarende til et årsgennemsnit på under 100.000, vil finansministeren så garantere, at han ikke kommer med finanspolitiske stramminger, som yderligere reducerer reallønnen? Det må være til at svare på.

Ib Christensen (DR):

Hr. Niels Helveg Petersen har anklaget retsforbundet for at have givet udtryk for en firkantet gammelliberalistisk holdning og for at gå ind for nogle sociale og kulturelle forringelser. I den anledning vil jeg gerne have lov at præcisere nogle ting vedrørende retsforbundets uddannelses-, kultur- og socialpolitik, som måske ikke er gået op for alle, i hvert fald ikke for hr. Niels Helveg Petersen.

Vi anlægger i hvert enkelt tilfælde en social vurdering og en ligeretsvurdering. Vi mener, at den uddannelsesstøtte, der skal gives, skal gives i form af statslån, der er rente- og afdragsfri i studietiden, hvorved alle studieformer stilles lige. Vi mener ikke, at det offentlige skal støtte erhvervsmæssige eller faglige organisationer, uanset hvilke det er, om det er arbejdsgiversammenslutninger eller studerendes organisationer. Vi mener ikke, det er særlig lykkeligt, at de uddannelsessøgende skal samles i ghettoer i kollegier.

Hvad angår kulturpolitikken, er det også selvbestemmelsesretten, der er afgørende. 90 pct. af de kulturelle bevillinger går til noget, der er ganske ukontroversielt, noget, der er traditionelt, mens den mere avancerede del af kulturlivet må kæmpe hårdt for at få bevillinger. Det vil i ethvert samfund – Sovjet, Chile eller Danmark – være således, at de politiske magthavere bestemmer, hvem der skal have de kulturelle bevillinger. Det er farligt ud fra en kulturpolitisk synsvinkel, og bl. a. derfor går vi imod den statsdirigisme, som ligger i den nuværende kulturpolitik.

På det sociale område er det efter vores opfattelse ikke socialt at yde rentesikringstilskud, når man overhovedet ikke har herredømme